



EEN ZONNEBADENDE MEREL

Door Rein Stuurman

Als men 'n merel er zo bij ziet zitten en dat nooit eerder waarnam, komt als eerste reactie de gedachte op: dat beest is ziek of in ieder geval er slecht aan toe. En er komen al plannen naar voren hem te helpen, te redden als het kan. Nou, dat hoeft niet. Want ondanks de schijnbaar alarmerende en verontrustende houding en gedrag mankeert het diertje niets. In tegendeel, hij schijnt van het leven te genieten.

En hier komen wij bij het onbegrijpelijke van de situatie. Het is zeer warm weer, 's middags om één uur, de zon brandt. Er is dus alle reden om de schaduw op te zoeken. En daar zit nu die vogel in de felle zon op de hete aarde, met open snavel voor verkoeling en tegelijk met opgezette veren om zoveel mogelijk warmte op te vangen. 'n Rare toestand. De kop houdt hij iets gekanteld. Dit is misschien hiermee te verklaren dat hij tussen hoge planten zit en uit een oogpunt van veiligheid, om zowel naar boven als opzij een waakzaam oog te hebben, deze kophouding aanneemt. Hoewel ik dit bij iedere waarneming weer zag is deze verklaring van het verschijnsel misschien geheel onjuist.

Verrassend is, als men een kwartier lang daar die vogel absoluut onbewegelijk, volkomen verward heeft zien zitten, dat hij dan ineens zijn pootje over de

vleugel strekt om zich even achter het oor te krabben, 'n geruststellende handeling. Wie daar nog lust en kracht toe heeft is niet zo ziek als 't lijkt.

Voor mij blijven er vragen. Wat betekent voor de vogel dit zonnebad? Vindt hij het gewoon maar lekker? Of is er misschien een andere drang die hem ertoe brengt? Maarom zit hij, anders zo rusteloos, volkomen stil, kwartieren lang? Hoe kan het diertje die hoge temperatuur verdragen nu hij geen afkoeling door beweging krijgt? Door het opzetten van de rugveren krijgt de huid daaronder ook zonnewarmte. De isolerende functie der veren schijnt dus daar bewust te worden verminderd. En dat bij brandende zonneschijn, bij een temperatuur van 25 graden Celsius. Het is moeilijk aan te nemen dat de Vogel eronder lijdt, maar om de een of andere reden ertoe wordt gedwongen. Eerder lijkt het erop dat hij die intense warmte zoekt en ervan geniet.

Dan het open oog, dat in de iets gekantelde kop vrijwel in een rechte hoek het zonlicht ontvangt; dat is voor mij ook een raadsel. Is het misschien zo gesteld met het vogeloog dat het, toch altijd open zijnde overdag, door zijn bouw of zo ongevoelig is voor direct zonlicht?

Mochten er lezers zijn, knapper dan ik, die mij op de gestelde vragen kunnen antwoorden dan zouden ze niet alleen mij, maar ook andere belangstellenden daarmee een genoegen doen. Hopelijk moge blijken dat hier geen „gek” vragen stelde die tien wijzen nog niet kunnen beantwoorden.

• *Rein Stuurman, Nieuwe weg 16, Eemnes (U.)*